

Eva had besloten om weg te gaan. Omdat ze altijd al nieuwsgierig was geweest naar Nergens, wilde ze daar graag naartoe. Eerst stonden er pijlen op de weg die ze kon volgen, maar na een tijdje kreeg ze het gevoel dat ze nergens meer naartoe ging... Juist op dat moment kwam Eva in een hal met allerlei voorwerpen, dieren én mensen die waren kwijtgeraakt. Maar wat gebeurde er als je voor altijd was kwijtgeraakt? Dan was je toch nog wel ergens?

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 381 0

9 789051 163810

Leeuwrik - Kunkeler

Ergens

De Vier Windstreken

Esther Leeuwrik
Judith Kunkeler

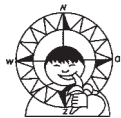
Ergens

De Vier Windstreken

Esther Leeuwrik
Judith Kunkeler

Ergens

Ter nagedachtenis aan mijn tante Judith en haar liefde voor het leven.
– Arenea

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2015 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Judith Kunkeler
Illustraties van Esther Leeuwrik
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in China
NUR 277, 273 / ISBN 978 90 5116 381 0

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Eva had besloten om weg te gaan.

Ze leegde haar spaarpot en liep naar buiten. In plaats van de bus naar school nam ze een bus die helemaal de andere kant opging.

Eerst wist ze nog precies waar ze was, maar na een tijdje kwamen de huizen haar niet meer zo bekend voor.

Eva keek uit het raam en zag schepen de haven uit varen. Mensen op de kade zwaaiden naar de passagiers op de schepen.

De grote vuurtoren liet zijn licht door de bus schijnen toen die voorbij reed.

Eva reed mee tot de allerlaatste halte. Daar stapte ze uit en liep zomaar een stukje, totdat ze een kleine rode pijl zag die op de stoep geschilderd was. In zwarte letters stond erop: Nergens.

Eva was altijd al nieuwsgierig geweest naar Nergens. Als er thuis iets kwijt was zei haar moeder stevast: "Ik kan het niet vinden. Het is nergens!" Als het weer werd gevonden, vroeg ze zich af waar het dan precies geweest was.

Eva volgde de pijl.

Na die ene pijl zag ze telkens nieuwe rode pijlen die haar de weg wezen.

Maar het werd al donker. Niet veel later kon ze geen hand voor ogen meer zien, dus ook geen rode pijlen.

Ze liep door, maar kreeg plotseling het gevoel dat ze nergens heen ging.

Toen ze even stilstond, hoorde ze iemand zachtjes lachen.

Een vriendelijke stem vroeg: "Waar ga je heen?"

Eva was een beetje bang, maar gaf toch antwoord. "Ik denk dat ik verdwaald ben, hoewel ik eigenlijk nergens naar op weg was."

Ze hoorde weer gelach en de stem zei: "Mag ik je dan welkom heten in Nergens?"